

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Difficul. 3. Determinan[t]ur Asserenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

TERTIA RATIO est, quia habitus isti, vocantur infusi per se, non vocarentur autem per se infusi, si ab aliqua causa creata produci possent.

RESPONDERI potest. Vocari istos infusos habitus, ut condistinguantur à facilitantibus, & merè naturalibus. Nec obstat, quòd in Angelo gratia, v. g. non producat habitum Castitatis: quòd enim habitum castitatis non habeat Angelus, non debet in id referri, quia non infunditur illi castitas, sed quia non emanat illum ex se physice gratia, quæ agere debet secundum circumstantias, & capacitatem subiecti: sicut ipsa gratia constituit filium adoptivum, & tamen non tribuit hoc Christo, non est autem Angelus subiectum capax Castitatis.

QUARTA RATIO. Existis, quas adfert Ripalda. Plures habitus existunt intensiores gratiæ habituali, Ergo non fluunt physice à gratia, aliàs fieret aliquid contra proportionem causæ & effectus. Antecedens probatur; peccator fidelis eliciens actus fidei, intendit habitum fidei; cum autem remissâ contritione se disponit ad gratiam, recipit illam in gradu remisso, juxta remissionem charitatis.

RESPONDETUR. Argumentum à fide non urgere, cum possit concedi illam physice non produci à gratia. Deinde cum peccatori tota gratia reddatur, quam antea habuit, & simulaugeatur ratione actus remissi, non debet dici, quòd peccatori reddatur gratia in gradu remisso, sed in quali illam præhabuit, unaque cum Augmento.

QUINTA RATIO. Potest salvari tota ratio naturæ, in gratia comparata ad alias virtutes infusas, quamvis illi non tribuatur efficientia physica earundem.

RESPONDETUR. Saltem servandam esse proportionem cum esse naturali emanante ex se suas passiones, quam proportionem nihil vetat servari.

SEXTA RATIO. In gratia non recipiuntur virtutes, Ergo nec ab ea emanantur physice.

RESPONDETUR. Ut idem sit principium receptivum & effectivum, solum requiritur ad conditionem vitalitatis. Certè enim calor, quem principiat physice ignis, non recipitur in forma, sed in materia.

INSTABIS. Casu quo potentia distinguatur ab anima, subiectum illarum erit anima, non materia, Ergo & subiectum habituum deberet esse gratia, & non anima. Ergo, si non sit eorum subiectum, nec erit illorum principium.

RESPONDETUR. Etiam ipsum subiectum quæri debere proportionatum, si fieri possit. Jam autem non adest proportio inter materiam & potentias spirituales, quæ est inter animam & habitus spirituales. Cumque adhuc gratia non sit substantia, cujus est proprium subsistere accidentibus, potius petent habitus recipi in anima, quantumvis posset dici illos recipi

in gratia, eo modo ac alia accidentia in Quantitate.

SEPTIMA RATIO. Non potest dari causa creata, quæ efficiat gratiam sanctificantem. Ergo neque quæ efficiat habitus supernaturales.

RESPONDETUR. De Antecedenti dubitari posse. Interim Disparitas est; quia gratia habet se per modum ipsius esse supernaturalis, consequenter non dabitur quidquam prius illo esse supernaturali, in quod tanquam creatum quid, in ordine supernaturali revocetur gratia, quasi in suum principium supernaturale, nam ante esse, operari non supponitur; quod ipsum esse supernaturale potest habere rationem priorem respectu habituum, adeoque effectivi.

Quod attinet ad fundamenta Contraria Sententia.

PRIMUM FUNDAMENTUM est Auctoritas S. Th. qui l. 2. q. 110. a. 4. ad 1. ait. Sicut ab essentia animæ effluunt ipsius potentia, quæ sunt operationum principia, ita & ab ipsa gratia effluunt virtutes, per quas promoveantur ad actus.

RESPONDERI posset, effluere illas physice exigitivè: quia producuntur à Deo ad exigentiam gratiæ, licet non effluant per ipsam acceptationem, esse, à gratia. Rursus non docet S. Thomas pariter se habere in modo effluendi animam & gratiam, licet utraque habeat suas passiones.

SECUNDUM FUNDAMENTUM est. A natura emanantur passiones suæ, Ergo & à gratia.

RESPONDETUR. Non esse necesse in omnibus hæc æquiparari, præcipuè cum ob sint Argumenta, quæ prætendunt oppositi.

Punctum Difficultatis 3.

Determinantur Afferenda.

Pensatis Argumentis utriusque partis.

ASSERO Primò. Non implicare Contradictionem, quòd gratia physice causet habitus suos, idque secundum vim sibi innatam.

RATIO. Quia id non implicat Contradictionem.

ASSERO Secundò. Probabilius est, quòd saltem aliquos habitus physice causet gratia.

RATIO. Tum quia: si nihil obest, debemus causas rerum particulares assignare, & non recurrere ad Deum; nulla autem particularior causa illorum habituum assignari potest, quam gratia. Tum quia: quodcunque fundamentum haberi potest, quòd posito igne sequatur calor, causeturque physice, & non producat à Deo, non nisi ad exigentiam ignis, idem hic habebitur. Et sicut posito igne ponitur calor, & non posito, non ponitur: ita posita gratia ponuntur habitus saltè aliqui, & non posita, non ponuntur.

Tum

Tum quia: ut vidimus in solutione Argumentorum, nihil obest, quominus esse naturale sequatur ipsa gratia in emanatione physica suarum passionum.

ASSERO Tertiò. *Probabilius est imprimis non produci physicè à gratia Lumen gloriæ, & scientiam infusam, nec fidem aut spem.*

RATIO. Quia Lumen gloriæ habet se potius per modum præmii, & scientia infusa tanquam effectus liberalitatis Divinæ. Jam autem, quæ per modum passionum producuntur, non se ita habent. Probabilius item est non produci physicè fidem & spem: quia ipsa separabilitas istorum habituum à gratia, non tantum distinctionem realem eorundem importat; sed etiam & jus existentie sine gratia. Cumque nulla sit ratio, quòd hi duo habitus physicè debeant produci, probabiliter inferri poterit, quòd non nisi per ordinem ad alios habitus, cum quibus interiorius connectitur gratia, habeat rationem emanativi; potestque adhuc esse in hoc proportio in naturalibus, quia sicut formæ præsupponunt aliquas dispositiones, quas non causant physicè: ita & gratia præsupponet fidem & spem.

DICES Primò. Quamvis calor conservetur sine igne, non rectè inferimus, non produci illum physicè ab igne. Ergo etiam, quamvis sine gratia conservetur fides & spes non rectè arguetur, non produci illos à gratia.

RESPONDETUR. Præcisè quidem id exinde totaliter non colligi, sed hoc supposito, exinde simul suaderi, quòd physicè à gratia non producantur, quia discurrendo ex proportionem naturalium ad supernaturalia, si nihil obest, debemus ponere aliquas fixas dispositiones supernaturales, correspondentes fixis dispositionibus naturalibus, antecedentibus esse naturale, & hæ dispositiones in ordine supernaturali sunt fides & spes.

DICES Secundò. Non esse idem fundamentum, quòd habitus producantur physicè à gratia, quòd fundamentum est asserendi, quòd calor physicè producatur ab igne: idque ideo, quia Deus respectu effectuum naturalium, habet se ut causam specialem, quando desunt causæ secundæ, supernaturalia autem Deus concursu speciali producit.

RESPONDETUR. Ex eo, quòd Deus producat supernaturalia speciali concursu, non licet inferre, non dari causam supernaturalem, aliàs nec actus nostros supernaturales physicè produceremus. Specialitas ergo concursus Divini ad supernaturalia, solum ostendit, quòd Deus concurrat concursu indebito.

DICES Tertiò. Ex eo ignem non esse productivum caloris, solum moraliter: quia nullum est fundamentum, quòd illum solum moraliter causet.

RESPONDETUR. Nec etiam haberi funda-

mentum, quòd gratia habitus non causet physicè.

DIXI autem probabilius esse, quòd gratia physicè non emanet fidem & spem: quia probabile est, quòd etiam illos emanet physicè, ita, ut secundum naturæ suæ conditionem, non possint antecedere infusionem charitatis, imò nec conservari, nisi ex speciali Dei dispensatione; quod ne quidem ipsum tenetur quis dicere, si sentiret in primo quidem produci, pendere illos habitus à gratia, non tamen in conservari.

Punctum Difficultatis 4.

An habitus Fidei prius infundatur, quam habitus Charitatis?

QUOD hic dicitur de habitu charitatis, proportionatè applicandum erit de habitu fidei. Non procedit autem difficultas de infantibus, quibus in baptismo simul duratione, omnes illi habitus infunduntur; sed procedit de adultis, an scilicet, cum prius convertendi eliciant actum fidei, quàm actum amoris, prius etiam illis infundatur habitus fidei, quàm habitus charitatis. Affirmat Suar. Vsq. Kon. d. 16. in fin. Amicus d. 15. S. 4. n. 93. Negat Lugo d. 16. S. 2.

Argumenta partis Affirmativæ.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Potest conservari in peccatore fides & spes sine charitate. Ergo & primo produci.

RESPONDERI posset negando Consequentiam. Eò quòd Trident. doceat nos de Antecedenti, & nō doceat de Consequenti congruitque, ut illi habitus ad exigentiam gratiæ producantur, tanquam proprietates ad exigentiam ipsius esse supernaturalis, quàm exigentiam non dici à gratia, non ostendit arguens.

SECUNDUM ARGUMENTUM est Amici. Sacramenta conferunt suos effectus omnibus obicem non ponentibus, sed qui ad baptismum accedit sufficienter dispositus ad fidem, etiam si non accedat sufficienter dispositus ad gratiam, accedit sine obice ad habitum fidei, esto accedat cum obice ad gratiam, Ergo illi infundetur fides.

RESPONDETUR. Hoc Argumentum multum probare: probaret enim, quòd si quis esset dispositus per actus iustitiæ, & non per actus amoris, prius illi infunderetur iustitia, quàm gratia, quòd est contra Communem. Deinde dici posset duplicem obicem cogitari posse, quendam positivum, pravæ affectionis nolendi v. g. credere, alium negativum, hoc est non positum prærequisitorum, qui etiam obex auferri debet: quia hoc ipso non essent illa prærequisita, si illis non ablatis, res, ad quam prærequiruntur,